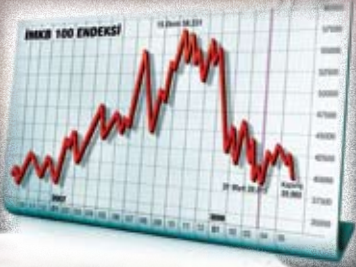

Yeni Dünya gençliği

SAYI

07

KRİZ =

SAVAŞ =

YIKIM =

KAPİTALİZM

KAPİTALİZMİ YIKIN!

03 ▶

**Savaş borazanları
çalmaya başladı!**

08 ▶

**ÖSS elemeye devam
ediyor!**

14 ▶

Kültür & Sanat

06 ▶

**Evet! 6 üstü Barışrock
Festivali...**

10 ▶

Sivil İtaatsizlik

16 ▶

**Eğitim: Komünist partinin
mutlak gerekliliği!**

Çıkarken

Merhaba değerli okuyucu;

7. Sayımızı, kimi sorunlar nedeniyle gecikmeyle sunuyoruz. Bu gecikmeden ötürü özür dileyerek başlıyoruz yazımıza ve bundan sonraki sayılarımızı mümkün olduğunca aksatmadan sizlere ulaştırma-ya çalışacağız.

1 Eylül Dünya Barış gününü geride bıraktık. Kafkaslarda yaşanan haksız, gerici savaşın ertesinde kutlandı bu yıl Dünya Barış Günü. Ve kuşkusuz güne damgasını vuran en büyük sorunlardan birisiydi. Her yıl olduğu gibi bu yıl da çeşitli şehirlerde mitingler ya da basın açıklamaları düzenlendi. Bol bol barış, demokrasi, özgürlük sözlerini duyduk konuşmacılardan. Fakat gerçek barışa, demokrasiye, özgürlüğe ulaşmak için izlenmesi gereken yol konusunda tek bir söz dahi duymadık. Sözü edilen bu değerlerin hepsi havada kaldı yine.

Hükümet memur zamlarını açıkladı. Diğer yandan temel geçim kaynaklarına her gün yeni zamlar geliyor. Memur maaşlarına yapılan ve %10'u bulmayan zamların, elektriğe, suya, yakıtı vs. katlanarak bindirilen zamlarla örtüşemeyeceği açık.

Egemenler arasındaki çekişme gün

geçtikçe büyüyor. Son kavga Tayyip Erdoğan'la, Aydın Doğan arasındaki bir arsa sorunuyla başladı ve araya muhalefet partilerinin de karışmasıyla giderek genişliyor. Şimdiye kadar başbakanın ve onun partisinin çanak yalayıcısı konumunda olan çeşitli medya patronları şimdi Tayyip Erdoğan'ı ve AKP'yi neredeyse tamamen karşılarına almış durumda. Her gün yeni yeni yolsuzluk iddiaları yansıyor basına. Her gün eşine ancak mahalle kahvelerinde rastlanacak düzeyde tartışmaların yaşandığına şahit oluyoruz yine basın aracılığıyla.

Bütün bu karmaşanın ortasında yeni bir eğitim dönemine başlıyoruz. Geleceklerini satın almak zorunda bırakılan ve birer müşteri gibi görülen öğrenciler bir dönem boyunca sömürülmeye devam edecekler.

Yukarıda saydığımız sorunlar birbirinden farklı olsa da aslında aynı temele dayanıyor. Bütün yolsuzlukların, sömürünün, eşitsizliklerin, yaşanan bütün gerici savaşların temelinde kapitalist-emperyalist sistem yatıyor. Ve bu sistem var olduğu sürece bütün bu olumsuzluklar sürmeye devam edecektir.

Yeni sayımızda görüşmek umuduyla...

Yeni Dünya
Gençliği

Oku, Okut, Dağıtımını yap

ydg.ydicagri.org

mail: ydg@ydicagri.org

ÇAĞRI Basım Yayın Ltd. Şti. Adına Sahibi: Aziz Özer
Sorumlu Yazışleri Müdürü: İlyas Emir
Yönetim Yeri ve Adresi:
Hüseyinağa Mah. Balo Sok. No: 29/5 Beyoğlu İST.
Tel./Faks: 0212 620 67 57
Özel Sayı 180; Eylül 2008
Fiyatı 0,10 Ytl (KDV Dahil)
Baskı Uğur Matbaacılık (0212-501 81 09)
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
6. Kat A Blok 4NA 8-10-11-23 Topkapı/İST.

Savaş borazanları çalmaya başladı!

Ortadoğu yine, yeni bir gelişmeyle karşımızda... “SAVAŞ”!... Şimdi de savaş sahnesine uzun zamandır görmeye alışık olduğumuz ABD’nin yerine Rusya geçti. 5-6 gün süren savaş sonrasında yine yaşananlar değişmedi. Gözyaşı, acı ve korku! Her gün basında birbiri ardına söylenen barış taleplerini, kınama mesajlarını, restleşmeleri ve timsah göz yaşlarını izledik ve okuduk.

Önce Gürcistan ordusu Güney Osetya’ya bir saldırı başlattı ve beraberinde Rusya’da Gürcistan’a “tehlikeli ve orantısız” (ABD Başkanı George W. Bush’un Ulusal Güvenlik Danışman Yardımcısı James Jeffrey’in deyimiyle) güç kullanarak savaş başlattı. Yine emperyalist çıkarlar ve yine saniyesinde ölüm ha-

berleri karşıladı bizleri.

Söyleyene bak!

Irak’ta, Afganistan’da (yakında belki İran’da da) yüz binlerce kişinin ölümüne sebep olan ABD, Rusya’yı orantısız güç kullanmakla suçluyor. Ortadoğu’nun pazarına tek başına hakim olmaya çalışan ABD, bu kez kendisi gibi büyük bir emperyalist haydutla karşı karşıya. ABD bundan 5 yıl önce Irak’ta kitle imha silahları var bahanesiyle savaş başlatmıştı. Ve 5 yıllık Irak işgalinin bilançosu ABD’nin “orantılı güç” kullanarak neler yaptığının kanıtı olmuştur. İşte bilanço;

* 4 milyondan fazla Iraklı mülteci olmak zorunda kaldı. Bunların dörtte biri

ülkeyi terk etti. Terk edebilenlerin çoğu mülteci kamplarında.

* 21 Nisan 2004: Ebu Garip'te gerçekleşen işkencelerin görüntüleri dünya basınına sızdı.

* 8 Kasım 2004: ABD askerleri Felluce'ye "tam bir saldırı" başlattı. "Asilerin kalesi" Felluce, hayalet şehre döndü. Bütün şehir yıkıldı.

* 8 Kasım 2005: ABD'nin Felluce saldırısı sırasında beyaz fosfor kullandığına dair kanıtlar elde edildi.

* 6 Eylül 2006'da Bağdat morgu o ay içinde morga gelen ceset sayısının % 600 arttığını açıkladı.

* 26 Ocak 2007: Bush, "Irak'ta direnişe yardım ettiğinden şüphe edilen İranlıları

öldürün" dedi.

* Çok sayıda araştırma kuruluşu, işgalin doğrudan ve dolaylı etkisiyle en az 1 milyon Iraklı'nın son beş yılda öldüğünü söylüyor.

* Irak nüfusunun % 54'ü günde 150 kuruşa yaşamaya çalışıyor. Nüfusun % 15'i Irak kaynaklarına göre aşırı yoksulluk içinde.

* Iraklı çocukların % 75'inin okulu yok.

* İşsizlik oranı % 40.

* Irak nüfusunun % 75'inin bir yakını ya da tanıdığı birileri işgal güçleri tarafından öldürüldü.

* Irak'taki ABD hapishanelerinde 26 bin Iraklı var. Irak hükümet hapishane-

lerinde ise 24 bin kişi var.

* ABD işgal ordusu her gün ortalama 100 Iraklıyı “isyancı” olduğu gerekçesi ile gözaltına alıyor.

* Irak nüfusunun % 77’si bombardımandan, roket saldırılarından doğrudan etkileniyor. (Kaynak: Birgün)

Görüldüğü üzere kendini dünya halklarının adalet sağlayıcısı, barış güvercini olarak gören ve gösteren ABD, yaklaşık 1 milyon Irak’lının ölümüne sebep olmuştur.

Rusya-Gürcistan savaşı sonrasında yine aynı tablo karşımıza çıkıyor. (Gürcistan sağlık Bakanı Aleksandre Kvitaçvili, Rusya ile çatışmalarda çoğu sivil 175 kişinin hayatını kaybettiğini söyledi. Rusya Genelkurmay Başkan Yardımcısı Nogovitsin ise Moskova’da düzenlediği basın toplantısında, Rusya’nın misilleme operasyonu sonucu çıkan çatışmalarda 74 Rus askerinin öldüğünü, 171 askerinin yaralandığını ve 19 askerinin kayıp olduğunu kaydetti) Her savaşta olduğu gibi güçlü güçsüzü ezip geçti. Tabi burada ezilenler yine yoksul insanlar oldular.

Gerginlik büyüyor!

Savaş sırasında ABD, AB ve NATO savaşın derhal durması noktasında Rusya’ya çağrıda ve uyarıda bulundu. Fakat Rusya gelen mesajlara aynı sertlikte cevap verdi. Bu durum ileride Ortadoğu’da daha büyük savaşların yaşanabileceğinin sinyallerini vermektedir. Rusya yaşanan süreçte “tek kutuplu dünyanın artık olmayacağını” belirterek ABD’ye bir göndermede bulunmuştur. Süreç hızla ilerliyor ve yeni

gelişmelerle emperyalistler arasındaki kavga büyüyor. ABD savaş gemilerini bir Karadeniz’den geçirerek Gürcistan’a insani yardım yaptıkları yalanını ortaya atarak savaş üssü olarak Gürcistan’da mevzilenirken, Rusya’da geç kalmayarak bir misillemeyle 4 savaş gemisini ve 1000 askerini ABD’nin arka bahçesi olan Karayip Deniz’ine gönderiyor. “Sosyalist” olarak geçinen Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez’de bu emperyalist çıkar savaşında Rusya’nın yanında olduğunu açıkladı. Emperyalist ABD’nin karşısında olduğunu zaman zaman değişik çıkışlarla açıklayan Chavez, sanki denize düşen misali gibi başka bir emperyalist ülke olan Rusya’nın yanında ve destekçisi oldu.

Tek kurtuluş yolu var!

Sosyalizm! Halkların ileride yaşanabilecek emperyalist, haksız ve gerici savaşları durdurması için sosyalizmi kurmaları bir zorunluluktur. Ne emperyalist devletler nede emperyalist birlikler asla barışı sağlayamaz. Emperyalizm sürekli savaşları doğurmakta ve halkları birbirine düşman ettirmektedir. Ortada ya bir enerji kaynağı, ya bir pazara hakimiyet yada bir sömürgecilik durumu vardır. Tek amaçları bunlara sahip olmaktır. Sürekli söyledikleri “demokrasi”, “barış” ve “insan hakları” söylemleri yalandır.

Gerçek barış devrimle kazanılır!

**Yeni Dünya Gençliği/
İstanbul**

Evet! 6 “üstü”

BARIŞAROCK Festivali

KARŞI FESTİVAL

Bu yıl altıncısı düzenlenen Barışarock karşı festival etkinliği 9-10 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirildi. 6 üstü barış sloganıyla katılımcılara seslenen festival örgütleyicileri pasifist tutumunu bu sloganıyla bir kez daha göstermiş oldu. Sözde milliyetçilik karşıtı olduklarını iddia eden Barışarock inisiyatifinin pasifist görüntülerinden birisi de, son dönem ülkelerde yaşanan bombalama ve saldırılar sebebiyle veya milli bir hassasiyetin oluşması gerekçesiyle olsa gerek sahnede kurulan büyük ekrandan sürekli ay yıldızlı bayrak gösterileri oldu. Bununla milli hassasiyete ne kadar hassas yaklaştıklarını da göstermiş oldu.

Yapılan diğer Barışarock festivalerinden farklı olarak bu yıl giriş için

ücret ödenmesi zorunluluğu getirilmişti. Çıkarılan 6 üstü barış sloganlı rozetlerin alınmasını zorunlu kılarak festivale alınmasının şart koşulması akıllarda (en azından bizim aklımızda) bunca tekelin, markanın sponsor olduğu ve cateringlerin 2 gün boyunca gelir sağladığı ve tam da alternatif bir festival olduğunun iddia edildiği yerde böyle bir şartı koşmaları bu söylemle pek te uyuşmadığını gösterdi.

Savaşta karşı eylem ve söyleşilerde ise takınılan pasifist tutumlar her zaman olduğu gibi bu yıl da Barışarock'a damgasını vurdu. Dünyada yaşanan haksız, emperyalist savaşların karşısında sınıf mücadelesinin

hiçe sayıldığı böylesi pasifist tavırlarla “savaşa hayır!” içi boş sloganlarıyla ve böylesi iyimser isteklerle insanlar yeterince uyutuldu. Sadece bunlarla

da değil tabi. Katılan on binlerce insanı büyük bir güç olarak görenler neden bu on binlerce insanı eylem ve miting meydanlarında görmediklerini söylemiyorlar. Biz söyleyelim; görünen o ki buraya katılanların hemen büyük bir çoğunluğu müzik dinleyip alkol komasına girerek eğlenmek için geldiler ve bu insanların ne yaşanan savaşlar umurundaydı, ne de sömürülen insanların yaşadıkları sıkıntılar.

Tek umurlarında olan şey daha fazla nasıl alkol alıp avaz avaz bağırabilirim oldu. Tabi katılanların hepsinin bu şekilde olmadığını biliyoruz.

Yeni Dünya Gençliği olarak açtığımız standla iki gün bu alanda konakladık, geçen yıllara göre katılımımızı çok fazla güçlü tutmak istemedik. Yalnızca kendi propagandamızı yapmak ve çıkarttığımız gençlik

yayınlarımızın tanıtımını yapmak için katıldık. Bizi ziyaret eden okurlarımızla sohbetler yürüttük. Yeni çıkardığımız yayınlarımızı duyarlı okurlarla paylaştık. Farklı siyasi çevrelerden gelip stand açanlarla konuştuk. Çeşitli siyasi değerlendirmeler yürüttük. Az da olsa Barışarock Festivalinin bize bu saydıklarımızla sınırlı da olsa olumlu yanı oldu.

Son olarak.

Barışarock inisiyatifi çalışanları bu yıl 6. sınıfın son Barışarock festivali olduğunu sahneden dile getirdiler.

Gerekece olarak ise alternatif oldukları rock'n coke rock festivalinin bittiği yılda kendilerinin bunu devam ettirdiklerini ve 6-5 galip oldukları bir skorla da övündüklerini belirterek ve diğer bir iddiayla da bazı sorunlarla karşılaştıklarını ve bu sorunları çözmek için bir süre ertelemek gerektiğini vurguladılar.

Tabi bu sorunların neler olduğunun açıklamasının yapılmaması da bir eksiklik olarak duruyor. Evet 6-5 gibi bir skorla Barışarock galip olduğu söylendi. Ama bu yaşananlar galip olanın Barışarock'un olmadığını bugün bizi ezen sömüren, katledenlerin olduğunu çok açık göstermiş oldu.

Yeni Dünya Gençliği/
İstanbul

Öğrenci

ÖSS elemeye

devam

Sömürme

ediyor!

Sınavı

16 Ağustos Cumartesi günü bir araya gelen birçok gençlik örgütü ve ilerici kurumlar ÖSS sınav sonuçlarını protesto etmek için Taksim Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yaklaşık 100 kadar kişinin katıldığı

basın açıklamasına İstiklal Caddesinde yürüyenerin ve basının ilgisi oldukça yoğundu. Sınav sonuçlarının ve 15 Ağustos günü üniversiteye yerleştirme sonuçlarının açıklanması üzerine sınavın gerçek yüzünü teşhir etmek için çok önceden bir araya toplanan ÖSS karşıtı kurumlar son olarak ÖSYM'nin yerleştirme sonuçlarını açıklamasından sonra bir basın açıklaması örgütlemeyi planlamışlardı.

“ÖSS elemeye devam ediyor, kazananlar da kaybedenler de değişmedi” sloganının yazılı olduğu pankart örgütleyici kurumlar olan 78 Ada-Der (İstanbul), Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Devrimci Liseliler (Dev-Lis), EHP Gençliği, Esenyurt Kolektifi, GENÇ-SEN, İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP), Mayıs'ta Yaşam

Kooperatifi, Özgür Lise, YDGM, Yeni Demokratik Gençlik, Yeni Dünya Gençliği imzasıyla açıldı. Basına ve kamuoyuna yapılan açıklamada ise ÖSS'nin adaletsiz, ayrımcılık üzerine şekillenmiş bir sınav olduğu vurgulandı. Sınavın “cinsiyetçi bir yanının olduğu ve ezilen halkları, daha baştan eleyerek sömürüyle yüz yüze gelen işçi ve emekçileri elemek için uygulanan bir sınav olduğu” açıklanan konular arasındaydı. Genç işçi ve çırakların bu adaletsiz sınavda daha baştan elenerek atölye ve fabrikalarda daha ağır bir sömürüye itilmesi de basın metninde vurgulanan bir tespit oldu.

“ÖSS duvarını yıkalım”, “ÖSS işkencesine son”, “ÖSS'ye hayır” vb. hazırlanan ortak dövizler ve” ÖSS duvarını yıkaca-

ğız”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “ÖSS, AÖBP kaldırılınsın” ortak sloganları da daha önce kararlaştırıldığı gibi basın açıklaması boyunca hep bir ağızdan söylendi.

Yeni Dünya Gençliği olarak basın açıklamasının örgütleyicileri arasında bulduk. Basın metninin oluşturulmasında daha önceki benzeri eylemlerin örgütlenmesinde olduğu gibi bu eylem içinde de birçok tartışmalar yürüttük. Özellikle bu adaletsiz sınavların genç işçi ve çırakları temelden ilgilendirdiğini ve bu sorunun onlar için çözülmediği sürece gerçek bir çözümden bahsedilemeyeceğini vurguladık. Bu soruna değinmeyen ilk basın metninin asıl gerçeği, yani eleme sınavlarının genç işçi ve çırakları daha en başından elediğini ve başta buna karşı mücadele yürütülmesi gerektiği üzerinde tartıştık aksi halde bunun vurgulanmadığı bir açıklamanın gerçeğin üzerini kapadığını söyledik. Bizim dışımızda diğer örgütleyici kurumlar önceki tartışmalarda olduğu gibi bu kez de bizden farklı tavrı aldılar ve sorunu liseliler sorununa indirgediler. Tartışmalar süresince bizim bu konudaki tavrımızın da yer aldığı bir açıklama konulması eylem birliği ve genel siyasi tavrı açısından olumlu oldu.

DEV-LİS’in eylem birliğini bozan yaklaşımı

Daha önce ÖSS karşıtı eylemlerde örgütleyici kurumlar arasında yer alan DEV-LİS, yapılan basın açıklamasının örgütlenmesinde yer almayarak eylem alanında alınan kararlara ters düşen bir tavrı sergiledi. Katılımcı olarak yer aldığı

toplantıda ortak sloganlara “ÖSS kalksın, yaşama zaman kalsın” ve “ÖSS’ye inat, yaşasın hayat” sloganının yer almasını istedi. Başta biz olmak üzere birçok gençlik örgütü ve kurumlar bu sloganın ortaklaştırılmasına karşı geldik. Bu sloganların pasifist ve gerçekte uyuşmadığı gerekçeyle çoğunluk olarak bu sloganlar ortak olmaktan çıkarıldı. Eylem komitesinin bu kararına basın açıklaması süresince uymayan DEV-LİS gerek pasifist kimliğini ve gerekse de eylem birliğini bozan tavrını sergilemiş oldu. Yeni Dünya Gençliği olarak DEV-LİS’in bu tavrını eleştiriyor ve devrimci birliktelikleri baltaladığını söylüyoruz. Daha önceki ÖSS karşıtı mitingde de EMEP Gençliği’nin bu türden yaklaşımını eleştirmiş ve EMEP Gençliği ile doğru bir özeleştirme vermediği sürece kendisiyle eylem birliği içerisine alınmaları gerektiğini duyurmuştuk. Fakat bu konuda da İLGP ve bizim dışımızda hiçbir tavrı sergilenmedi. Görünen o ki eylem birliğini bozan ve hiçe sayan bu yaklaşımlara karşı güçlü bir tavrı sergilenmediği sürece de EMEP Gençliği, DEV-LİS’in yaptığı gibi hiç de devrimci olmayan yaklaşımlar devam edecektir de. Bu tür yaklaşımları önlemenin en doğru yolu tutarlı ve devrimci bir tavrı sergilemekten geçtiğini bir kez daha hatırlatıyoruz ve bir kez daha diyoruz ki EMEP Gençliği ve DEV-LİS eylem komitesine bu yaklaşımlarından ötürü doğru bir özeleştirme vermediği sürece onları her türlü eylem birliğinden uzak tutmak gerekiyor.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz...

Yeni Dünya Gençliği/İstanbul

SİVİL İTAATSİZLİK

İnsanlık tarihi mücadele tarihidir. Bu mücadelelerin şekilleri sürekli olarak değişim göstermiştir. Ancak kapitalist çağda bu mücadeleler ve biçimleri hızlı bir değişime uğrayarak hat safhaya ulaşmıştır. İnsanlar yönetimi altında buldukları sistemi, bu yönetimin uygulamalarını, mevcut yasaları değiştirmek için üç yöntem kullanırlar.

Bunlardan birincisi aktif direnme yada devrim denen gerçek kurtuluşu sağlayacak olan tek yoldur. Bu yol direkt mevcut siyasal yapıyı baştan aşağı değiştirip yerine daha ilerici, eşit, ezilen halkların ve işçi sınıfının kurtuluşunu amaçlayan yöntemdir. 1917 Ekim Rusya, Küba, Çin devrimleri bu yönetime örnektir. Bu yöntem elbette ki kaçınılmaz olarak zora dayalı ve kanlı olacaktır çünkü burjuvazi kirli iktidarını savaşmadan teslim etmeyecektir.

İkinci mücadele yöntemi ise sistem içi, pasif direniş denilen bütünüyle yasal çerçevede, yasalar içerisinde belirlenmiş hakların dışına çıkılmadan, tamamen yasal yapılan eylem biçimidir.

Üçüncü mücadele biçimi ise, sivil itaatsizliktir... Bu yazımızda sivil itaatsizlik üzerinde duracağız.

İtaatsizlik, kavramı ilk kez 19. yüzyılda Henry Davit Thoreau tarafından direniş biçimi olarak kullanılmıştır. Daha sonraları ise Gandhi bu düşünceyi benimsemiş ve geliştirip kitlesel bir şekilde hayata geçirmiştir.

Sivil itaatsizlik, özünde, şiddet içermeyen, açık yapılan, siyasi ama yasadışı olan, mevcut yasaları ve düzeni hedef alan siyasal eylemlerdir.

Gandhi'nin mücadelesi bir Hindistan şirketinin çalışanı olarak, 1893'te gittiği Güney Afrika'da başlamıştır. Çıktığı bir mahkemede geleneksel Hint giysisini üzerinden çıkarması istendiğinde ilk kez ırk ayrımcılığı ile tanışmıştır. Bindiği bir trende, elinde birinci sınıf bileti olmasına rağmen kendisini siyahlar tarafından kullanılan üçüncü sınıfa zorla oturtmaya kalkan kondüktör ile tartışarak trenden atılmıştır. Otobüste bir beyaza yer vermeyi reddettiği için şoför tara-

findan tartaklanmış ve daha sonraları sivil itaatsizlik fikri üzerine düşünmeye başlamıştır. 1906'da Güney Afrika Hükümeti, Hint kökenlilere özel bir kimlik öngören bir kararnameyi kabul edince, 11 Ağustos'ta Johannesburg'da düzenlenen büyük bir protesto gösterisinde hükümet ilk kez halkı "şiddet içermeyen" eylemlere davet etti.

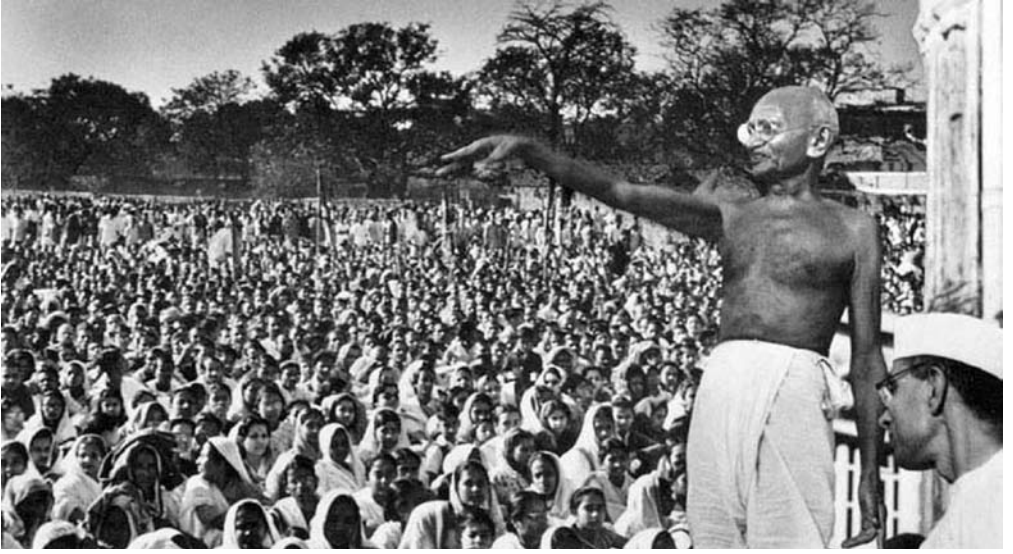
Gandhi'nin eylem biçimi ise şöyledi; Önce bir haksızlık tespit ediliyor ve onun yasakladığı şey bulunuyordu. Sonra bir grup bu yasağı deliyor ve tutuklanıyordu. Tutuklamalardan sonra Gandhi kitleleri eyleme çağırıyor, çağrıya uyan kitleler yasağı çiğniyor ve tutuklanarak hapse atılıyorlardı. Hapiste de boş durmuyorlar ve açlık grevi yaparak seslerini duyururlardı. Bir süre sonra tutuklu sayısının artması yüzünden hapishaneleri kontrol etmekte zorlanan hükümete yasağı kaldırması yönünde çağrılarda bulunuldu. Daha sonraları hükümet durumun sürdürülemez hale geldiğini görüyor ve yasağı kaldırıyordu.

Bu kısmi başarıdan sonra ülkesine dönen Gandhi 1918 yılında Bihar Eyaleti'nde aynı yöntemleri izleyerek on binlerce fakir çiftçi, köylü ve serfi örgütleyerek sivil direnişin içine soktu. İngilizler kendisini tutukladı ancak yüz binlerce kişi bu saldırıyı protesto ederek cezaevini sarınca serbest bırakıldı. 1919'da Gandhi taraftarları tüm İngiliz ürünlerine karşı boykot başladılar, hükümetteki görevlerinden istifa ettiler, mahkemelerin yetkisini

reddettiler, çocuklarını okula göndermediler. Bu eylem ülke çapında büyük başarı kazandıysa da, 10 Mart 1920'de Gandhi "ayrılıkçılık" suçlamasıyla tutuklandı ve sekiz yıl hapse mahkum oldu. Fakat iki yıl sonra baskılara ve boykotlara dayanamayan İngiliz idaresi tarafından serbest bırakıldı.

Gandhi'nin en büyük eylemi ise ünlü tuz yürüyüşüydü. Yürüyüşün amacı,

1762 yılında Doğu Hindistan'ın mirası olan ve yılda 25 milyon pound'luk vergiyi sağlayan Tuz Yasası'nı ihlal etmek için denizden tuz çıkarmaktı. Yürüyüş kolunda kadın yoktu çünkü Gandhi, kadınların olması durumunda İngilizleri şiddete başvurmaktan alıkoyacağını, dolayısıyla kışkırtma işinin başarıya ulaşamayacağını düşünüyordu. Gujarat Eyaleti'nin başkenti Ahmedabad yakınlardaki Sabarmati Ashram'dan yola çıkan heyete yolda binlerce kişi katıldı. Hint Okyanusu kıyısındaki Dandi köyüne kadar toplam 388 kilometrelik mesafeyi, çıplak ayakla 24 günde kat eden Gandhi, 6 Nisan sabahı tüm polis ve devlet güçlerinin arasından geçen Gandhi denizine yürüdü ve çamura karışmış bir topak tuzu avuçlarına alarak tatlı suda yıkadı. Böylece ünlü Tuz Yasası'nı ihlal etmiş oldu. Ardından Gandhi'nin çağrısına yanan binlerce köylü yasayı iptal

etmek için deniz kıyılarına akın ederek tuz çıkarmaya başlamışlardır. Gandhi ve 60 bin eylemci hapse atılmıştı ancak yasa da işlemez hale getirilmişti.

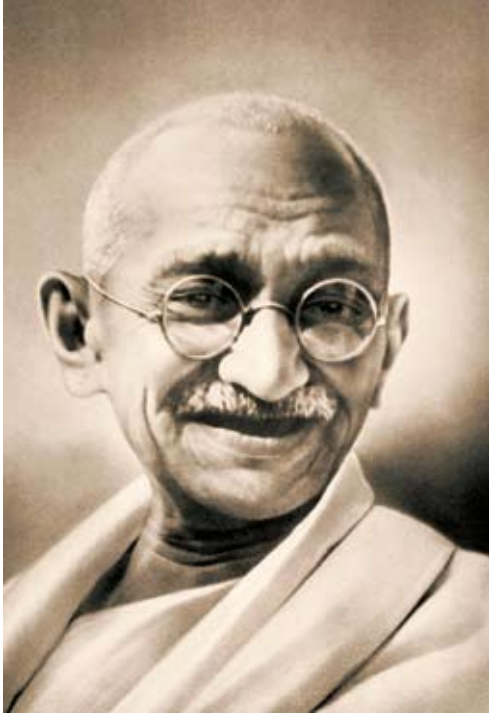
Özellikle günümüzde tepkisizlik ve kayıtsızlık büyük bir sorun olarak karşımızda durmakta. Büyük bedellerle kazanılmış temel hak ve özgürlüklerin birer birer yitişi karşısında, insanlar sessizliğini sürdürmekte ve hiçbir şekilde rahatsızlık duymamaktadır. Toplum tamamen itaatkar ve tüm verileni kabul eder bir hale ge(tiri)lmıştır. Anti-özgürlükçü ve anti-demokratik yasalar jet hızıyla geçerken tepkisizlik devam ediyor.

Kendi özgürlük ve demokratik haklarını savunmak, insanlığın bir gereğidir. Bu gereklilik karşısında insanoğlu nice bedeller ödeyerek kısmi kazanımlar elde etmiştir. Günümüze kadar gelen bu mü-

cadele tarihi değişik biçim ve stratejileriyle bugünde de sürmektedir.

O dönemde sivil itaatsizlik kendi coğrafyasında bir toplumsal hareket yaratmış ve bu yönüyle toplumun bilinçlenmesine katkı sağlamıştı. Ancak Marksistler “sivil itaatsizliği”, kesinlikle toplumsal kurtuluşun sağlanması bağlamında yeterli ve öncelikli bir mücadele biçimi olarak görmezler. Evet toplumsal bir itaatsizlik dalgası yaratılmalı ve ancak bu mücadele sistem içi düzenlemelere değil devrime sosyalizme hizmet etmelidir.

Yeni Dünya Gençliği/İstanbul

Genç Bir Okur'dan Şiir

Ünal Devrim

Onlar ki

Hayat, dönüşü olmayan
bir serüvendir
Anılarsa onu yaşatan
bir çığlık

Bak,
görüyorsunuz karanlığa
meydan okuyan
yıldızları...

İşte onlar,
yarınıdır
doğan çocukların...

Onlarki,
gökleri mesken tutmuş
gözlerine karanlık
dolduran gökleri

Her biri,
yürekte
bir kıvılcım olur
dağıtır iç karartmaları,

Beyinlere ışık tutar
Gözlere cesaret...

Kültür & Sanat

Vladimir Mayakovski

DÖKMECİ İVAN KOZİREV'İN YENİ EVİNE YERLEŞMESİNİN ÖYKÜSÜ

Ben proleterim.
Fazla söz gerekmez.
Yaşadım
anamdan
nasıl doğdumsa.
Şimdi
işçi mesken kooperatifi
bir ev veriyor bana.
Vay anam şu genişliğe bak!
Vay anam şu
yükseklğe!
Havadar
aydınlık
sıcak.
Her şey
yerli yerinde.
Fakat en çok
şu ay ışığından daha beyaz
adanmış topraklardan
daha rahat
olan
-nasıl söylemeli-
şu banyo
odası sarıyor
beni.
Musluğun birinde

su buz gibi.
Öteki musluğa
değemezsin elini.
Soğukla
saçını ıslat.
Sıcakla
yıkta terini.
Musluğun birinde
"Soğuk"
yazar,
öteki muslukta
"Sıcak".
Yorgun argın
gelirsin eve
canın şöyle bir
dinlenmek ister.
Ne çorba zevk verir
ne çaydanlığın tıkırtısı.
Girersin banyoya
açarsın musluğu
başlar sıcak su
şarıldamaya.
Sanki sosyalizme
konuk gelmişsindir.
Öyle ki
sevinçten
soluğun
kesilir.
Pantolon
askıya
gömlek
çiviye
Kaptın mı
sabunu
cump
suya!
Oturur
yıkınırsın
uzun uzun.
Canın ne kadar

Vladimir Vladimiroviç Mayakovski (1893 - 1930)

1893'de Gürcistan'ın Bagdatti kentinde doğan Mayakovski, daha 12 yaşında iken, 1905 Devrimi döneminde Çarlığa karşı kitle-sel eylemlere katıldı. Daha sonra 1906'da babasının ölümü üzerine Moskova'ya taşındı. 1908 yılında,

15 yaşında RSDİP'ne katıldı. 1908-1909 yılları arasında iki kez tutuklandı ve 11 ay hapis yattı. Ardından 1910 yılında, lise üçüncü sınıfından ayrılıp, resim dersleri almaya başladı ve aynı yıl Stroganov Uygulamalı Sanatlar Okulu'na kayıt oldu. İlk şiirlerini burada yazmaya başladı.

1917 Ekim Devrimi'nden sonra Bolşeviklere destekleyen Mayakovski, devrimin salt politik bir devrim olarak kalmayıp, eski sanat anlayışını da kökten yıkması gerektiğini vurgulayarak LEF'i (Sol Sanat Cephesi) oluşturdu. "Sokaklar fırçamız, alanlar paletimizdir" sloganı ile özetlediği, sanatı kitlelere mal etme, sokağa indirme, ülke kültürünü yeniden canlandırmak için sanatı kullanma Mayakovski'nin başını çektiği Rus fütüristlerinin en belirgin özelliğidir. Bu anlayışla, Sovyetlerin sokakları, meydanları bu anlayışla sloganlar ve fütürist resimlerle donandı. 1917 Ekim Devrimi'nden sonra bu faaliyetlerinin yanı sıra, Halk Eğitim Komiserliği'nde görev aldı. "Toplum Sanatı" adlı dergiyi yönetti ve tüm Sovyetleri dolayarak şiirlerini okudu. 1918'de, "Devrime Övgü" ve "Sol Marş" adlı uzun şiirlerini yazdı.

1925 yılında intihar eden arkadaşı Yesenin'i eleştirmesine rağmen, bu intihar olayından etkilenmiş olan Mayakovski, 1930 yılında 37 yaşında intihar etti.

isterse o kadar.
Sanki yazdır
Volga'dasın
sadece balıklar
ve gemiler
eksik.
Görmüş geçirmiş
yılanmış kirlerin
ağaç kabukları gibi
başlar çıkmaya
sürdükçe keseyi.
Bir güzel yumuşayıp
pelteleştin mi
uzat elini
çevir kolu
Püskürür duştan
soğuk su.
Düzler saçarını
çarpar kulaklarına
kürek kemiklerinden
oluk gibi akar.
Dipdiri olursun.
Sonra
tüylü bir
hayvana benzeyen
havluyla kurularsın
vücudunu.
Söylemesi ayıp-
mantarlaşır döşeme
topuklarının
altında.
Sonra duvar aynasına
şöyle bir bakıp
temiz bir gömlek
giyerken
sırtıma
aklımdan şu geçer:
iyi işliyor ha
şu bizim Sovyetler.

Proletarya Önderliğinde Bir Devrim İçin “Komünist Parti”nin Mutlak Gerekliği

Bilinç kavramı genel olarak, kişilerin, nesnel dünyayı ve kendi varlığını anlamasını, yorumlamasını ve değiştirmesini sağlayan zihinsel süreçlerin toplamıdır.

Bireyin bilinç oluşumu, sadece bireyselliğe yani tekile indirgenemeyecek kadar fonksiyonlu bir olaydır. İnsan sosyal bir varlıksa ve toplumun bir parçasıysa, insan bilinci ise başlangıçtan itibaren çevreden gelen uyarıcılara açık, yani algılayıcıysa, bilinç oluşumu da baştan beri toplumsal bir ürün olmaktadır. İnsanın düşünceleri, görüşleri yani bir bütün olarak bilinci ve bilinç ürünleri, onun varlık koşuluyla, içinde bulunduğu toplumsal yapı ve toplumsal ilişkileriyle yoğrulur, şekillenir ve değişir. Dolayısıyla birey bilinci, toplumsal varlığıyla ve toplumsal bilinçle organik bir bağ içerisindedir.

Marksizm’in temel felsefesi olan materyalizm bize birçok şey öğretmektedir.

Materyalizm, gerçeklerin maddeden beslendiğini, düşüncelerin ve bilincin maddeyi değil, maddenin düşünceyi ve bilinci yarattığını ön görür. Burada bilincin beslendiği maddeyi, maddi hayat, doğa ve doğanın gelişme yasaları oluşturuyor. Bu doğrultuda genel olarak bilinç

oluşumunda Marx’ın şu sözleri önemlidir:

“ Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilinçlerini belirleyen şey toplumsal varlıklarıdır. (Karl Marx, Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı Sol Yayınları)”

Marx burada üretim şeklinin ve üretim ilişkilerinin, toplumun ekonomik yapısını, toplumun bilinç şekillerinin somut temelini oluşturan hukuki ve siyasi yapılanmayı oluşturduğunu göstermektedir.

Şimdiye kadarki düşüncelerin ve bilincin tarihi, bilinçsel üretimin ve değişimin, maddi üretimin şekilleriyle, üretim ilişkileriyle ve üretilenin dağıtım biçimiyle değiştiğini göstermektedir. Üretimin şeklini ve dağıtımını ise mademki mevcut toplumun üretim araçlarına sahip olan egemenleri belirliyor, o zaman Marx’ın belirttiği “bir toplumda egemen düşünce, o toplumun egemenlerinin düşüncesidir” sözü doğruluğunu büyük bir önemle gösteriyor.

Tarihte her ne biçimde olursa olsun sömürü düzenine dayanan üretim bi-

çimlerinin mevcut olduğu toplumlardaki egemen düşünce, o toplumun egemenleri tarafından belirlenmiştir. Kapitalizmde ise, egemen burjuvazi kendi düşüncesini, ideolojisini topluma egemen kılmaktadır. Bu uğraş özellikle kapitalizmin sürdürülebilirliğinde kilit olan işçi sınıfının sosyal yaşantısı üzerinde etkisini, en hat safhada göstermektedir. Kapitalist toplumda geniş işçi sınıfının bilincini belirleyen sosyal yaşantı, işçilerin hayatını devam ettirebilmesi için işgüçlerini sattığı; üretim araçları üzerinde mülkiyetinin ve hâkimiyetinin olmadığı, işçilerin her an değiştirilebilir olduğu ve işçiler arasındaki rekabetin alabildiğince körüklendiği bir sosyal yaşantıdır. Üretim araçları üzerinde hâkimiyeti olan burjuvazinin, türlü yollarla işçi sınıfının içine işlediği ideoloji ve bilinç, kendilerinin hâkimiyetlerini sürdürebilmesi için işlediği burjuva ideolojisi ve bu ideoloji şu anda işçi sınıfının sosyal yaşantısının ayrılmaz bir parçasıdır. Yaşamak için işgücünü satan sınıf olarak işçi sınıfının, kendisinin gerçek çıkarlarının ne olduğunu bilmediği ve savunmadığı, burjuva ideolojisini kendi ideolojisi saydığı ölçüde, kendisi için sınıf olduğunu daha önceki sayılarda de-ğirmiştik.

Biz komünistler, “işçi sınıfının kurtuluşu, onun kendi eliyle olacaktır” diyoruz. Fakat tüm bu olgulardan ötürü, kapitalizmin insanlığı perişan ettiği o kirli çarklardan, işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olduğu bir biçimde kurtulmasını beklemek abestir.

Peki, işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olma durumundan, onu devrim müca-

delesinin önder konumuna yani kendisi için sınıf olma durumuna getirecek olan nedir?

Burada, işçi sınıfının, siyasi yönden ileri, yol gösterici ve kendi kendini kurtarma işinde sınıfa önderlik edecek bir Komünist Partinin mutlaklığı gerekmektedir. Şu denilebilir; bu şekilde özel bir partinin sınıf adına hareket ettiğinde, işçi sınıfının kendi kendini kurtarması boş laf de-ğimidir? Önce şunu tespit etmeliyiz ki; işçi sınıfının kendi kendini kurtarmasıyla, o sınıfın siyasi örgüt içinde örgütlenmiş, ideolojik yönden ileri ve yol gösterici bir komünist partinin, sınıfa kendi kendini kurtarma misyonunda önderlik etmesi birbirini dışlayan şeyler değil bilakis, önşartıdır.

Ön şartıdır çünkü işçi sınıfının sosyal

yaşantısı ve etkisi altında olduğu burjuva ideolojisi, kendisini sömürden ve baskıdan kurtarabileceğini ve bunu nasıl yapabileceğinin bilincine kendiliğinden varmasını mümkün kılmamaktadır. Bu bilinç ona, ancak dışarıdan taşınabilir.

Kapitalist toplumda, işçi sınıfının çok küçük bir kısmı, komünist propaganda-ajitasyonu sosyal yaşantının bir parçası haline getirebilmiş ve bu propaganda-ajitasyon sonucu belli bir örgütlenme içinde, Marksizm-Leninizm öğretisini kavramış, kurtuluşunun gerekliliğini, mümkünlüğünü ve kurtuluş yolunun komünist ideolojiden ayrı olamayacağını anlamıştır. Bu örgütlenme süreci, sınıfın kendiliğinden olmaktan çıkması ve kendisi için sınıf olmaya doğru gelişme sürecidir. Bu süreç işçi sınıfının sınıfsal konumunun getirdiği hareketi, sosyalizmle birleştirme sürecidir.

İşçi sınıfının kendiliğinden sosyalist bilinç geliştirebileceğini savunmak, onun en ileri ve yol gösterici bir komünist partinin gereksizliğini iddia etmek, kendiliğencilik teorisini savunmaktır. Bu aynı zamanda burjuva ideolojisine hizmet etmektedir ve temelde sosyalizmin reddidir.

Lenin, “Ne Yapmalı” eserinde, işçi sınıfının kendiliğinden hareket içinde, kendisinin geliştirebileceği bilinç sorununu şöyle ortaya koymaktadır:

“Önceki bölümde, doksanlı yılların ortalarında, eğitim görmüş tüm Rus gençliğini saran, Marksizm teorisine duyulan coşkuya işaret ettik. Aynı dönemde, ünlü 1896 Petersburg sanayi savaşından sonra işçi grevleri de aynı şekilde genel bir

niteliğe bürünmüştür. Grevlerin bütün Rusya'ya yayılması, daha yeni başlayan halk hareketinin derinliğini açıkça gösteriyordu ve eğer “kendiliğinden unsur” dan söz edilecekse, o zaman elbette her şeyden önce bu grev hareketinin kendiliğinden olduğu kabul edilmelidir... Bu bize, “kendiliğindenlik unsurunun” aslında bilinçliliğin tohum halinden başka bir şey olmadığını gösterir. İlkel isyanlar da belli bir bilinç uyanışını ifade ediyorlardı: İşçiler, kendilerini ezen rejimin yıkılmazlığına olan eski inançlarını yitiriyor, kolektif bir savunmanın zorunluluğunu anlamsalar da hissetmeye başlıyor, otoriteye kölece boyun eğişi kesinlikle terk ediyorlardı. Fakat bu bir mücadeleden çok, bir çaresizlik ve intikam patlamasıydı. 90'lı yılların grevleri, bilinç uyanışının çok daha fazla belirtilerini gösteriyorlardı. Belirli talepler ileriye sürülüyor, hangi anın daha elverişli olduğu önceden düşünülüyor, başka yerlerdeki bilinen olaylar ve örnekler üzerine konuşuluyordu vs. İsyenlar ezilen insanların sadece bir karşı koyuşu idiyse, sistemli grevler artık sınıf mücadelesinin tohumlarını ifade ediyordu, ama elbette sadece tohumlarını. Aslında bu grevler henüz sosyal- demokrat* mücadeleler değil, trade-unionist**mücadelelerdi; işçilerle işverenler arasındaki antagonizmanın uyanışını gösteriyorlardı, fakat işçiler henüz, kendi çıkarlarının bugünkü politika sosyal rejimi bütünüyle uzlaşmaz karşıtılık içinde olduğu bilgisinden yoksundu ve yoksun olmak zorundaydı-, yani sosyal-demokrat bilinçten yoksundu. Bu hareketler büyük bir ilerleme olmasına

rağmen, salt kendiliğinden bir hareket olarak kaldılar.

İşçiler sosyal-demokrat bir bilince henüz sahip olamazlardı dedik. Bu onlara ancak dışarıdan götürülebilirdi. Bütün ülkelerin tarihi, işçi sınıfının kendi gücüyle ancak ve yalnız trade-unionist bilince, yani sendikalarda birleşme, işverenlere karşı mücadele etme, hükümetten işçiler için gerekli şu ya da bu yasayı çıkarmasını talep etme vs. gerekliliği inancına ulaşabileceğini göstermektedir. (Lenin, Ne yapmalı, İnter Yayınları)”

Lenin'in burada belirttiği gibi, işçi sınıfı, kendiliğinden mücadele içinde belli bir bilinçlenme yaşamaktadır. Fakat kendiliğinden mücadele içerisinde işçi sınıfının geliştirebileceği bilinç, “sosyal demokrat” değil; “sendikal bilinç” tir. İşçi sınıfının kendi kendisini kurtarması için, onun kendiliğinden hareket içerisinde geliştirebileceği “sendikal” bilinç yeterli değildir. Onun, kurtuluşu için, “kendi çıkarlarının kapitalizmin siyasal ve toplumsal düzenlemelerinin tümüyle uzlaşmaz bir biçimde çatıştığının”, sömürünüm hiçbir biçiminin olmadığı bir düzeni yaratmanın mümkün olduğunun, böyle bir toplumu yaratacak devrimin önderliğini üstlenebilecek tek sınıfın kendisi olduğunun bilincine varması lazım. Sosyalist bilimde kendisini bulan bu bilinç, ona, bu bilimi kavrayanlar tarafından dışarıdan taşınmak zorundadır. Bu zorunluluk da, işçi sınıfının yol göstericisi olan Komünist Partide örgütlenmesini zorunlu kılmıştır.

*Sosyal- demokrat kavramı, Lenin döneminde sosyalistleri ve devrimcileri içeriyordu. Fakat zaman içerisinde Sosyalist kavramı ile Sosyal- Demokrat kavramı birbirinden ayrıldı. Sosyal-Demokrat kavramı bu süreçte eski halinden tamamen bağımsız olarak değişti ve bugün karşı devrimci bir hal aldı.

**Lenin Trade-Unionizm derken, burada sendikal mücadeleden bahsetmiştir. Trade-unionizm her türlü politikayı dışlamaz. Trade-union'lar her zaman belli bir politik ajitasyon ve politik mücadele yürütmüşlerdir. Fakat bu politik mücadele sosyalist, komünist bilinçten uzak tutulmuştur.

Yeni Dünya Gençliği/Adana

Emperyalizmin
Barbar Yüzü
SAVAŞ!

Ya Barbarlık, Ya
SOSYALİZM!

Ya Faşizm, Ya
DEVİRİM!